

στηλιτικῆς συμμαχίας του, διέδωκαν ὅτι οὗτος ἐτρελλάθη, δημοσιεύσαντες μάλιστα πρὸς κύρωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν ἐπιστολὴν τινὰ δῆθεν τοῦ κ. Σαράβα, δι' ἧς οὗτος δικαιολογεῖ τὴν ἔνωσίν του μετὰ τοῦ Πικουλάκου δι' ἐπιχειρημάτων ἐλεγχόντων προφανῆ βλάβην τῶν φρενῶν.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „Ἀσμοδαίου“

σως τρομάζετε, ἂν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σὰς εἶπω, ὅτι εἶμαι ὁμογενής· ἠσυχάσατε ὅμως· ἔχω ἀθῶν τὸ βαλάντιόν μου ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν μετόχων τοῦ Λαυρίου καὶ ἀθώτερον τὸ στόμα μου ἀπὸ πάσης κακολογίας τῆς ἑλληνικῆς πρω-

τευούσης, ἐν ᾗ δὲν εὐρίσκονται, ὡς λέγουσιν ὀδυρόμενοι πολλοὶ τῶν ὁμοταγῶν μου. οὔτε σπαράγγια καλὰ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος, οὔτε θαλαμηπόλοι γνωρίζοντες νὰ φορῶσιν ὡς πρέπει τὰ λευκὰ των χειρόκτια, οὔτε κέφοι χαίνοντες ἐκ θάμβους καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν διάβασιν ἡμῶν τὸ κατ' ἐμὲ, γνωρίζω περισσότερον τὴν Ἑλλάδα ἢ ὅσον ἐπιτρέπεται τοῦτο εἰς ὁμογενῆ, καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν βαρυνθῶ τὰ σπαράγγια καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια τῶν θαλαμηπόλων· τοῦτο δὲ συχνότατα μοῦ συμβαίνει, διότι ὀπωσδήποτε, ὑπῆρξεν ἐποχὴ—πρόσφατος ἔτι—καθ' ἣν οὔτε σπαράγγια ἔτρωγον, οὔτε θαλαμηπόλους εἶχον μὲ λευκὰ χειρόκτια, καὶ ἐπομένως δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ συνειθίσω τὴν ὑποχρεωτικὴν πολυτέλειαν, ἣν ἐπιβάλλει τὸ ὀψίγονον χρῆμα. Ἐρχομαι λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, διὰ νὰ ἴδω ὀλίγον καθαρὸν ἑλληνικὸν οὐρανὸν, νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγον κονιορτὸν—οὔτινος πρὸς μέγαν μου τρόμον ἐφάνησαν ἀπειλοῦντα τὴν ὑπαρξίν τὰ νέα ὑδραυλικά ἔργα τῆς δημομαρξίας,—νὰ σφίξω τὴν χεῖρα παλαιῶν μου τινῶν συναδέλφων, οἵτινες δὲν ἠξέυρω πῶς, μένουσι μικρέμποροι σίτου καὶ ξυλίας, μὴ κατορθώσαντες νὰ μεταβληθῶσιν ἀπὸ ἰθαγενῶν εἰς ὁμογενεῖς, καὶ τέλος πάντων—ἅς τὸ εἶπω χωρὶς ἐντροπὴν—νὰ χασμηθῶ ἐν πάσῃ ἀνέσει εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον τόπον τῆς κατ' ἀνάγκην ἀργίας.

Εἰς πλήρωσιν τῶν ἀθῶν τούτων καὶ πατριωτικῶν πόθων ἤλθα καὶ ἐφέτος εἰς Ἀθήνας. Δυστυχῶς ὅμως, κύριε συντάκτα, ἐσφάλησαν αἱ προσδοκίαι μου, καὶ τὰς Ἀθήνας μου, τὰς ἀγαπητάς μου Ἀθήνας, δὲν τὰς ἀναγνωρίζω σχεδὸν πλέον· θὰ σὰς ἔλεγον δὲ, ὅτι δὲν τὰς ἀναγνωρίζω διόλου, ἂν χάρις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν νέων ὑδραυλικῶν ἔργων καὶ τὴν πρόνοιαν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν δὲν ἔζη πάντοτε ἀκμαῖος ὁ ἀθηναϊκὸς κονιορτὸς, ἀνδρούμενος μάλιστα ὁσημέραι καὶ κορυφούμενος εἰς νέφη οὐρανομήκη. Αὐτὸς καὶ μόνος μὲ παρηγορεῖ κάπως, καίτοι μοῦ ἐμφοδίζει τὴν θέαν τοῦ γλαυκοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ. Ποῦ ὅμως παλαιοὶ συνάδελφοι, ποῦ εὐκαιρία χασμημάτος! Οἱ παλαιοὶ μου σύντροφο ἰεγειναν ἀγνώριστοι. Ἐγειναν διευ-

θυναί, διοικηταί, σύμβουλοι, ὑποψήφιοι, μεγάλοι ἀνθρώποι πολιτικοί· κτίζουσι μέγαρα, ἔχουσιν ὄχηματα, ὀμιλοῦν γαλλικὰ, ἀπέκτησαν παράσημα λαβόντες, καὶ οἰκόσημα μὴ λαβόντες, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἐφόρεσαν καὶ γυαλιὰ. . . εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ὁμογενεῖς. Ἡθέλησα νὰ σφίξω τὰς χεῖράς των, ἀλλὰ τὰς εὗρον φορούσας χειρόκτια, καὶ αὐτὸ κάπως μ' ἐψύχρανε. Πρώτη ἀπογοήτευσις. Δευτέρα ὅμως πολὺ ἐκείνης πικροτέρα, εἶνε ὅτι δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ χασμηθῶ.—Εἶνε τοῦτο δυνατόν ἐν Ἀθήναις; λέγω πολλάκις κατ' ἐμαυτόν. Εἶνε δυστυχῶς, ἀφοῦ ἕνα ἡδὴ μῆνα δὲν ἠδυνήθησαν ἔτι νὰ διασταλῶσιν ἐν ἀνέσει αἱ σιαγόνες μου. Μὴ νομίσητε, διὰ τοῦτο, ὅτι ἐγὼ πταίω διότι δῆθεν ἐργάζομαι πολὺ, ἢ διότι ἀπασχολοῦμαι πολὺ ὑπὸ ἄλλων· μὴ ὑποθέσητε, — δι' ὄνομα Θεοῦ — ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χασμηθῶ ἐκ τῶν πολλῶν ἐπισκέψεων ἃς δέχομαι, ἐκ τῶν πολλῶν ἀκροάσεων, αἵτινες μοῦ ζητοῦνται, ἢ ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων (ἢ ἐπιαιτήσεων, ὡς θὰ ἔλεγον ἴσως οἱ ὁμοταγεῖς μου) αἵτινες μοῦ υποβάλλονται. Ἐκτὸς καλῶν τινῶν συγγενῶν, ψυχὴ γεννητὴ δὲν ἐζήτησε νὰ με ἴδῃ, καὶ οὐ μόνον κατ' οἶκον ἀλλ' οὐδὲ καθ' ὄδον μοῦ ἐζήτησέ τις μίαν πεντάραν. Ἴσως τοῦτο εἶνε σύμπτωσις· ἴσως ἄλλοι ὁμογενεῖς ἐνοχλοῦνται· ἐγὼ ὅμως παρ' οὐδενὸς ἠνωχλήθην—τὸ ὁμολογῶ πρὸς ἐντροπὴν μου· διότι, τέλος πάντων, τί ὄργῃ!—ἠδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ δώσω ἑκατὸν δραχμάς, διὰ νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω ὅτι ἔδωκα δέκα χιλιάδας, καὶ νὰ λέγω μυστικὰ ὅτι μ' ἔγδαραν ἐν Ἀθήναις. Δὲν συνέβη ὅμως τοιοῦτόν τι, καὶ ἅς ὄψωνται διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι,

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὑποκειμενικὸς, ὡς λέγουσιν οἱ φιλόσοφοί σας κ. συντάκτα, ὁ λόγος ὅτι δὲν χασμῶμαι, ἀλλ' ἀντικειμενικὸς. Ὁλος ὁ κόσμος τρέχει, ἐργάζεται, τυρβάζει, ὀμιλεῖ, συνταράσσεται, διασκεδάζει ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Πῶς θέλετε νὰ πληξῶ ἐγὼ καὶ νὰ χασμηθῶ; Προβάλλω τὸ πρῶτὴν τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου μου, καὶ βλέπω τὰς κυρίας τῶν Ἀθηνῶν διατρεχούσας ἐν πλήρει στολῇ τὰς ὁδοὺς ἐπισκεπτομένας ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, καὶ δίκην μελισσῶν ἀποτιθεμένας εἰς τὰς κυφέλλας τῶν ἐμπόρων τὸ μέλι τοῦ συζυγικοῦ ἢ πατρικοῦ πουγγίου. Καταβαίνω εἰς τὴν ὄδον, καὶ ἀκούω τόσους νεαροὺς καὶ ἀνυποδῆτους ἐφημεριδοπώλας πωλοῦντας δημοσιολογικὴν σοφίαν εἰς τὸ φιλόκαινον κοινὸν, καὶ ἐνθουμοῦμαι τὸ τέθρηκε Φίλιππος; τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων. Εἰσέρχομαι εἰς τὰ καφενεῖα, πλήθοντα πάντοτε, καὶ βλέπω ἐργαζομένους ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς πατρίδος ἀνθρώπους παντοειδεῖς, πάσης κλάσεως καὶ πάσης ἡλικίας. Ἀτενίζω εἰς τὰ γωνίας τῶν ὁδῶν, καὶ βλέπω σωρεῖαν θεατρικῶν προγραμμάτων, προσκαλούντων εἰς ἐσπερινὰς διασκεδάσεις τὸ ἐκ τῆς ἡμερινῆς ἐργασίας κεκμηκὸς ἀθηναϊκὸν κοινόν. Θαυμάζω λοιπὸν, θαυμάζω, καὶ τὸ στόμα μου ἀνοῖγον ἀδιακόπως εἰς θαυμασμόν, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ διασταλῇ εἰς χασμημα· *Quandum mutatus ab illo ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀθηναϊκὸς λαός!*

Ευδαίμονες κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας! Ἐχετε θεατρικὴν season, ὡς ἡ Λόνδρα, ἔχετε ἑπτὰ ἡμέρας καθημερινὰ φύλλα, ἔχετε κοινότορον ὅσον οὐδέποτε ὡνευρέθησαν οἱ παρισίνοι, καὶ πολιτικὸν βίον οἷον οὐδέποτε ἐφανερώθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου, καὶ ὁμοίως τολμάτε, ἀκούω, νὰ παραπενησθε! Δὲν σὰς ἀρέσκαι, λέγετε, ὁ Pétrovitz καὶ θέλετε τὸν Wachtel· δὲν σὰς εὐχαριστεῖ ἡ Ritta καὶ θέλετε τὴν Patti· δὲν σὰς ἀρκεῖ τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου μὲ τὰς 1600 ἡμερημένας του θέσεις καὶ θέλετε τὴν μεγάλην ὕπεραν τῆς Βιέννης· δὲν σὰς φθάνει ἡ ξυλίνη γέφυρα τοῦ φαληρικοῦ σιδηροδρόμου καὶ ὄνειρεύεσθε τὰς μεγάλας κρεμαστὰς γεφύρας τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν σὰς ἀρκεῖ τέλος πάντων τὸ Σουλονεῖον καὶ τὸ καφενεδάκι τῆς Ἐκθέσεως καὶ ὁ Κραγετάνος, καὶ ἡ ἰταλικὴ δραματικὴ εἰσαγῆ, καὶ ποθεῖτε Cremorn's Garden, καὶ Δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ τίς οἶδε τί ἄλλο ἀκόμη. Ὁ Μάρκος Βότσαρης τοῦλάχιστον, ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ μελοποιεῖα— ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ἡ Ἐφημερίς— δὲν σὰς συγκινεῖ; Ἐγὼ ἔκλαυσα προχθὲς ἐξ εὐχαριστήσεως ἐθνικῆς, βλέπων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς λερωμένας ἐκείνας φουστανέλλας καὶ τὰ πολυποικίλα καλαματιανὰ ἐνδύματα τῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου, συνεκινήθη δ' ἀληθῶς ὅτε εἶδον τὸν Γερμανὸν συνάζοντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς ῥιφθίσσας ἀνθοδέσμας καὶ προσφέροντα πάσας εἰς τὴν prima donna, πλὴν μιᾶς καὶ μόνης, δι' ἧς ἐνόμισε καλὸν νὰ στολίσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν τοῦ ζώου.

Ἀχάριστον καὶ δύσκολον ἀναντιρρήτως εἶνε τὸ κοινὸν εἰς ὃ ἀποτείνεσθε, κύριε Συντάκτα. Ἐγὼ σὰς ἐξομολογοῦμαι, ὅτι ἤλθον εἰς Ἀθήνας, ἵνα χασμηθῶ, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς Λονδίον, διότι δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς διασκεδάσεις· ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ ἠμπορέσω νὰ στενοχωρηθῶ, νὰ πλήξω ὀλίγον ἐν πάσῃ ἀνέσει, μὴ κινδυνεύων νὰ ἀκούσω καὶ τὸν Faust τοῦ Γκουινώ, ὃν ἀκούω ὅτι προετοιμάζει διὰ τὸ τρισόβδιον ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἢ εἰσαγῆ τοῦ σιδηροδρόμου μισθώσασα μάλιστα καὶ εἰδικὰς περὶ τοῦτο ἐπισημότητας.

Συγχωρήσατέ με, Κύριε Συντάκτα, διὰ τὴν ἐνόχλησιν, καὶ δέξασθε τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τοῦ κατενθουσιασμένου.

Δούλου σας
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΡΑΪΔΟΥ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Φίλιτατε „Ἀσμοδαῖε“,

Δὲν ἐκοιμήθην χθὲς ποσῶς, καὶ ποιητὴς δὲν εἶμαι, ὅν νὰ δοξάζουν, ὡς θαρροῖ, μωραὶ τοιαῦται φῆμαι πῶς δὲν κοιμᾶται, δὲν πεινᾷ, δὲν τρώγει καὶ δὲν πίνει. Ἐμὲ τὸ μεσονύκτιον φρικτὰ μὲ τέρπ' ἢ κλίνη. Ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθην χθὲς· καὶ εἶχα συγκινήσεις . . . καὶ ἐπιθυμῶ τὸ αἷτιον καὶ σὺ νὰ τὸ γνωρίσῃς.

Ὁ καύσων ἦτο ἀρκετὸς, λαμπρὰ ἦν ἡ σελήνη, τὰ θέατρα εἰσέγησαν, καὶ ἡ φωτεινὴ γαλήνη μὲ ἄφινε τὰ μυστικὰ ν' ἀκούω τῆς ψυχῆς μου, μ' ἐπόνει δὲ τὸ ἥμισυ θαρρῶ τῆς κεφαλῆς μου. Ἀλλ' ἀδιάφορον ἔγώ μ' αὐτὰ δὲν ἐκοιμήθην καὶ εἰς σκέψεις φιλοσοφικὰς τοιαύτας ἐπλανήθην.

Δέν με ἀρέσκουν αἱ πολλαὶ γυναῖκες εἰς Ἀθήνας· (ἐξαίρεσον, παρακαλῶ, ἐκάστου τὰς Ἐκείνας). Εἰς χώραν τῶν καλλιτεχνῶν Φυτάλη καὶ Βιτάλη εἶν' ἐντροπὴ τόσον πτωχὰ νὰ ἔχωμεν τὰ κάλλη. Στενάζει ὁ Μπλακατὲς, μαραίνεται ὁ Βιτσάρης, ὁ Βροῦτος ἐλησημόνησε τί πράγμα εἶναι Χάρις.

Ἡ μὲν γελᾷ, ὡς ἔγκλημα ὁ γέλως τῆς ἂν ἦτο, καὶ τὸν συστέλλει, τὸν κρατεῖ, τὸν κρύπτει, καὶ ἐγὼ πλήττω. Ἡ ἄλλη ὅταν ὀμιλῇ τοιοῦτον προσποιεῖται, τὰ χεῖλη σφίγγει καὶ ὀλονὲν σαλεύει καὶ κινεῖται, ὥστε θαρροῖς ἐξέρχεται εἰς ὄφιν μὲ τὰς λέξεις, καὶ τὴν ζωννύει. Τόλμησε μ' αὐτὴν λοιπὸν νὰ παίζῃς.

Τὸν Εὐρυπίδην μ' ἔκαμε μί' ἄλλη ν' ἀδικήσω, τὸ «κόσμον φέρει γυναίξιν σιγῆ» νὰ τὸ μισήσω. Τρεῖς ὥρας δὲν ὀμίλησε, δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα. ἔφυγα καὶ ἐπερίμενα τὴν λέξιν τῆς ἀκόμα. Θὰ περιμένω καὶ αὔριον, καὶ ὅπου ἂν πηγαίνω, ἀλλ' ὁμοίως tout est poule mieux. Καλλίτερον ἂν προσημύω.

Μί' ἄλλη μ' εἶπεν ἀγαπᾷ τὴν ποίησιν μὲ τρέλλαν. Μὲ τοῦ λαίμου τῆς ἐπαίξῃς τὸ τρίχαπτον (δαντέλλαν), καὶ διηυθέτει τὰς πτυχὰς πολὺ μακρὰς ἐσθῆτος. Εἶν' ἀληθὲς πῶς ἔκαμην αὐτὰ ἐπιχαρίτως). Ἡ ποίησις! ἡ ποίησις! ἐστενάξῃ καὶ ἐλάλει, καὶ ἐπώλησεν εἰς γέροντα καὶ ποίησιν καὶ κάλλη.

Τώρα ἀκόμη προσπαθεῖ καὶ ἀκόμη νὰ μᾶς πείσῃ, ἐτοιμὴ καὶ τὸν γέροντα, ὡς λέγουν, νὰ πουλήσῃ. Ἀλλ' ἔχασε τὴν χάριτα, καὶ πάλιν προσποιεῖται. Τρεῖς στίχους καθεὶ ποιητοῦ συγχρόνου ἐνθυμείται. Ὡστε τοὺς δέξῃ μου αὐτοὺς καὶ ἂν τοὺς ἀναγνώσῃ, πῶς δὲν θὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ, πιστεύω, νὰ θυμώσῃ. (ἔπεται συνέχεια)
ΦΛΟΞ.

Ἐκ Κεφαλληνίας ἐλάβαμεν χθὲς τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

«Πρὸς ἀνεπηρέαστον διεξαγωγὴν ἐκλογῶν Δήμαρχος Καρύδης μετεμόρφωσε δημοτικὸς κλητῆρας εἰς ἀστακούς.»